

Arrest

nr. 61 907 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Jezidi afkomst en geboren in Abovyan, Armenië. U verklaart op dit moment staatloos te zijn. In 1989 of 1990, voor het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, verhuisde u samen met uw ouders naar Kharkov, Rusland. U had er echter geen verblijfsregistratie en bent nooit in het bezit geweest van een intern paspoort van de Sovjet-Unie. In 1994 verhuisde u naar Sadov in de Krasnodar Krai en huwde u op traditionele wijze met A.Y. (...), van Koerdische afkomst en eveneens geboren in Abovyan. Jullie verhuisden in 2003 of 2004 naar de sovchoze nabij Novoshakhtinsk, gelegen in de Rostov Oblast. U noch uw man hadden geldige identiteitsdocumenten tot 2004. Uw man probeerde tevergeefs om voor jullie het Russisch staatsburgerschap te bekomen. In 2005 vond uw man een agent, Andreëvich, die voor 7000 dollar Russische interne paspoorten voor jullie kon regelen. Jullie

gingen op dit voorstel in en ontvingen de paspoorten. In de zomer van 2008 kwamen er agenten naar jullie huis voor een paspoortcontrole. U man was op dat moment niet thuis. De agenten namen de paspoorten mee en beloofden diezelfde dag nog terug te komen. In de namiddag kwamen de agenten terug en vertelden u dat de paspoorten onwettig bekomen waren. U raakte in paniek en vertelde de agenten hoe jullie geld hadden betaald om de documenten te bekomen. De agenten vertrokken opnieuw. 's Avonds, uw man was ondertussen terug thuis, kwamen de agenten nogmaals terug om uw man mee te nemen voor verhoor. Ze wilden weten waar de paspoorten vandaan kwamen, maar uw echtgenoot bleef erbij dat ze officieel bekomen waren. Na twee à drie dagen werd uw man vrijgelaten. Enkele dagen nadien werd uw man weer meegenomen naar het politiekantoor. Ditmaal werd hij voor één à twee weken vastgehouden. Tijdens zijn detentie werd uw man geslagen. Zowel voor als na zijn detentie ging uw man meermaals naar Andreëvich maar die zei dat het jullie probleem was. Na de tweede detentie van uw man besloot u zelf naar de politie in Novoshakhtinsk te stappen om er alles op te biechten. Enkele dagen later vielen drie gemaskerde mannen 's nachts jullie huis binnen. U verloor het bewustzijn maar kwam terug bij dankzij één van de kinderen. Omdat uw jongste kind, Roman, aan het huilen was, nam u het in uw armen en ging naar buiten, waar u uw man volledig bebloed zag liggen. Eén van de belagers trok aan uw haar waardoor u achterover viel en Roman op de grond viel. Hij overleefde de klap niet. De belagers vertrokken weer en bedreigden hierbij de bureu. Uw man werd naar een ziekenhuis gebracht. De volgende ochtend hebt u uw zoon begraven. Nadien werd u door een kennis van uw man naar diens grootmoeder in M (...) gebracht omdat hij het te gevaarlijk vond voor u en de kinderen. Jullie woonden er tot aan jullie vertrek naar België op 9 december 2009. U en uw vier kinderen werden per minibus naar België gebracht, waar u op 11 december 2009 aankwam en dezelfde dag asiel aanvroeg. U legt geen documenten ter staving van uw identiteit en asielrelaas neer.

B. Motivering

U verklaarde dat u en uw man er na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie niet in slaagden om het Russisch staatsburgerschap te bekomen. Hierdoor zou jullie verblijf in Rusland uiterst precair zijn geweest – u woonde er illegaal en zonder identiteitsdocumenten, u verliet zelden het huis en uw man moest geregeld geld betalen aan agenten om problemen te vermijden. In 2005 kon uw man via een politieman tegen betaling alsnog Russische interne paspoorten voor jullie regelen. In 2008 bleek bij een politiecontrole dat deze paspoorten niet officieel waren, waardoor uw man problemen kende met de politie en met de agent die deze paspoorten had geregeld. Dit mondde uit in een inval op jullie huis door deze agent waarbij uw man ernstig gewond raakte en uw jongste kind overleed. U vreest voor uw leven en dat van uw kinderen. (CGVS d.d.20/10/2010, p.6-7, 13, 14-15, 22, 27)

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) staatloos te zijn. (DVZ, rubriek 6a) Voor het Commissariaat-generaal stelde u ter zake dat u en uw man er nooit in slaagden om het Russisch staatsburgerschap te bekomen, ondanks herhaalde pogingen. Daarnaast zou u nooit het Armeens staatsburgerschap hebben aangevraagd. (CGVS, p.6) Gelet op het feit dat u verklaarde sinds 1989 of 1990 tot aan uw vertrek naar België (in december 2009) in Rusland te hebben verbleven; gelet op het feit dat al uw kinderen in Rusland zijn geboren (DVZ, rubriek 16); en uw kinderen er naar school gingen (CGVS, p.11-12), dient de Russische Federatie minstens als uw land van gewoonlijk verblijf te worden beschouwd. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag ten overstaan van dit land beoordeeld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het (niet) verkrijgen van het Russisch staatsburgerschap uiterst summier waren. Zo verklaarde u dat dit in uw geval niet lukte omdat u geen geboorteakte had. U stelde dat uw man had geprobeerd om bij het Armeens consulaat een dergelijk document te bekomen maar dat dit niet gelukt is. U wist echter niet waarom. Een dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk te noemen. U stelde hierbij dat u zelden het huis verliet en dat het "uw zaken niet waren". Echter, gezien het belang voor u van het staatsburgerschap en de bijhorende documenten kan dit geenszins als afdoende verklaring beschouwd worden. (CGVS, p.6-7) U bleek ook niet te weten waarom uw man – die wel over een geboorteakte beschikte – evenmin het Russisch staatsburgerschap ontving. (CGVS, p.6-7, 14) Gezien de preciaire situatie waarin u en uw man zich bevonden, is een dergelijke onwetendheid geenszins aannemelijk te noemen. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkele poging hebt ondernomen om het staatsburgerschap van Armenië – het land waar u ongeveer tot uw 15 jaar had gewoond en waar u geboren was – te bekomen. Dit is, gezien het feit dat u er niet in slaagde het Russisch staatsburgerschap te bekomen en gezien uw preciaire situatie evenmin aannemelijk te noemen. U stelde ter verklaring dat u schrik had van uw familie, maar kon echter niet verduidelijken op welke manier u dit zou verhinderen om Armeens staatsburger te worden. U verwees enkel naar het feit dat men overal een geboorteakte vroeg, hetgeen niet verklaart waarom u geen enkele poging hebt ondernomen. (CGVS, p.6) Bovenstaande vaststellingen doen het vermoeden rijzen dat u en/of uw man wel degelijk over geldige identiteits- en/of verblijfsdocumenten beschikten.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt verder dat uw problemen in Rusland begonnen zouden zijn toen in 2008 bij een identiteitscontrole door de politie werd vastgesteld dat jullie paspoorten niet officieel waren. Uw verklaringen omtrent deze paspoorten en het verkrijgen ervan zijn echter niet aannemelijk te noemen.

Zo verklaarde u dat u nooit had geweten dat deze paspoorten vals waren. (CGVS, p.15, 17) U verbleef echter sinds 1989 of 1990 in Rusland zonder enig identiteitsdocument of verblijfsregistratie (CGVS, p.4, 7, 12, 13) en al jullie voorgaande pogingen om Russisch staatsburger te worden waren mislukt (CGVS, p.6). In 2005 had uw man plots de mogelijkheid om tegen betaling van een zeer grote som geld en zonder dat er andere documenten van jullie nodig waren - u had zelfs geen geboorteakte in uw bezit, terwijl dit bij eerdere aanvragen voor het staatsburgerschap steeds nodig was gebleken - van een politieagent paspoorten te bekomen (CGVS, p.15-16). Dat u zich niet had kunnen voorstellen dat de paspoorten vals waren (CGVS, p.17) kan in deze situatie niet aannemelijk genoemd worden.

Daarnaast waren uw verklaringen over de agent van wie jullie de paspoorten kregen op bepaalde punten uiterst vaag. Zo kende u enkel zijn patroniem maar niet zijn voor- of achternaam; wist u niet of hij in dezelfde sovchoze als jullie woonde; en uitte u enkel het vermoeden dat uw man hem had leren kennen bij een paspoortcontrole. (CGVS, p.16) Dergelijke vage verklaringen betreffende de man die jullie de valse paspoorten bezorgde, bij wie uw man verscheidene keren op bezoek was gegaan toen jullie problemen kregen en die jullie met de dood bedreigd had (CGVS, p.19, 24), zijn evenmin aannemelijk te noemen.

Voorts legde u voor het Commissariaat-generaal inconsistente verklaringen af betreffende de problemen die u en uw man zouden hebben gekend in 2008. In eerste instantie verklaarde u dat uw man nog door agenten werd meegenomen op dezelfde dag dat zij jullie paspoorten hadden meegenomen voor controle. Hierbij verklaarde u eerst dat hij ongeveer één week of vijftien dagen opgesloten werd. (CGVS, p.15, 18) Later – nadat u verklaard had dat uw man zowel voor als na zijn opsluiting naar Andreëvich was geweest (CGVS, p.20) maar dat uw man de dag dat de paspoorten ingehouden werden het huis niet meer had verlaten nadat hij thuisgekomen was van het veld (CGVS, p.21) – stelde u dan weer dat hij werd meegenomen door de agenten maar dezelfde dag nog terug naar huis kwam. (CGVS, p.21) Even daarna stelde u dan weer dat uw man eerst twee à drie dagen werd meegenomen door de politie, daarna enkele dagen vrij was en dan voor langere tijd werd opgesloten. (CGVS, p.21) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, stelde u enkel dat u dat u zich misschien vergist had in uw verhaal (CGVS, p.21), hetgeen bezwaarlijk als afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistenties kan worden beschouwd. Er mag immers verwacht worden dat u feiten die raken aan de kern van uw asielrelaas – in casu de detenties van uw man waarbij men wilde weten hoe hij de paspoorten had bekomen – accuraat kan weergeven.

Verder dient opgemerkt te worden dat u noch de dag waarop jullie paspoorten ingehouden werden, noch de dag van de inval in jullie huis accuraat kon situeren in de tijd. Van de eerste gebeurtenis kon u enkel zeggen dat het in juni of juli 2008 was (CGVS, p.15); van de tweede kon u noch de dag, noch de maand met zekerheid zeggen, al dacht u dat het in augustus was (CGVS, p.25). Dat u van geen van beide incidenten precies kon zeggen wanneer zij plaatsvonden en dit terwijl het zeer ingrijpende gebeurtenissen waren, is niet geloofwaardig te noemen. Zoals hierboven reeds gesteld, mag verwacht worden dat u feiten die raken aan de kern van uw relaas accuraat kan weergeven.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake wordt verder aangetast door een inconsistentie inzake uw verblijf in Malinovka, waar u naartoe zou zijn gebracht na de inval in uw huis (CGVS, p.24-25). In eerste instantie verklaarde u dat daar ongeveer zes à zeven maanden had verbleven, tot aan uw vertrek naar België. (CGVS, p.4) U verklaarde in december 2009 te zijn vertrokken uit Malinovka. (CGVS, p.9) Indien de inval bij u thuis werkelijk plaatsgevonden zou hebben in augustus 2008, dient hieruit afgeleid te worden dat u meer dan een jaar in Malonivka zou hebben gewoond. Een dergelijke discrepantie is niet aannemelijk te noemen.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaring als zou u niet weten naar welk ziekenhuis uw man werd gebracht na de nachtelijke inval in jullie huis niet geloofwaardig te noemen is. U verklaarde dat hij er naartoe gebracht werd door een vriend van uw man, V.K. (...), die later uw reis naar België zou regelen (CGVS, p.9), of door de bureu. (CGVS, p.24) In beide gevallen mag verwacht worden dat u zou weten naar welk ziekenhuis uw man werd gebracht. Vladimir bracht u na de begrafenis van uw kind naar Malinovka waar u in het huis van zijn grootmoeder woonde (CGVS, p.25-26) en hij regelde uw vertrek uit Rusland; uw bureu hadden geholpen bij de begrafenis van uw jongste zoon (CGVS, p.23). Er mag in dit geval verwacht worden dat u zou weten naar welk ziekenhuis uw man gebracht was of minstens pogingen zou ondernemen om dit te weten te komen. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u enkel dat u niet in de sovchoze gebleven bent en dat u enkel uw kinderen wilde redden, hetgeen echter niet beschouwd kan worden als een afdoende verklaring voor het feit dat u nergens geïnformeerd zou hebben naar uw man die zeer ernstig gewond was. (CGVS, p.25, 26) Een

dergelijke houding is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk de door u verklaarde problemen zou hebben gekend.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op bepaalde punten uiterst vaag waren. Zo kon u niet zeggen hoe vaak uw man naar Andreëvich ging nadat was gebleken dat jullie paspoorten vals waren (CGVS, p.20); kon u niet zeggen hoe vaak hij hem ging opzoeken voor hij voor het eerst werd meegenomen door de politie; en wist u evenmin of dit op verschillende dagen was (CGVS, p.21). Dergelijke vage verklaringen betreffende de handelingen van uw man nadat bekend was dat jullie paspoorten vals waren, zijn weinig aannemelijk.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de reisdocumenten die voor u en de kinderen voorzien werden voor jullie reis naar België. Voor de DVZ verklaarde u nog dat er valse documenten gebruikt werden. (DVZ, rubriek 33) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten wat voor documenten er voor jullie voorzien waren. Daarenboven wist u niet onder welke identiteit, noch welke nationaliteit jullie zouden reizen en kon u niet met zekerheid zeggen of er een visum voorzien was. U stelde wel dat u een grenscontrole onderging waarbij de documenten gecontroleerd werden, al wist u niet aan welke grens dit gebeurde. (CGVS, p.9-10) U zou evenmin instructies gekregen hebben over wat u moest doen of zeggen indien er u bij een grenscontrole vragen gesteld zouden worden. (CGVS, p.11) Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen enkele informatie kan verschaffen over de aard en de inhoud van de voor jullie gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar of passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van de documenten die zouden worden getoond in geval van controle. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw eigen identiteits- en/of reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over identiteit alsook informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u Rusland verlaten hebt, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geenszins dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel baseert verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, een schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr.

159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

De bestreden beslissing is uitvoerig gemotiveerd zodat verzoeker deze motieven kan kennen en het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 48/5 wordt niet toegepast in de bestreden beslissing zodat het niet dienstig kan ingeroepen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Nog voor noch na het gehoor werd er bij de commissaris-generaal enig geneeskundig getuigschrift neergelegd van de psychiater, psycholoog en neuroloog, die verzoekster behandelen (gehoor, p.19). Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekster klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan, maar verklaart dit niet nader. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS nr. 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is en geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

Verzoekster stelt dat haar kindje is overleden in dramatische omstandigheden. Sindsdien is verzoekster depressief en heeft zij geheugenproblemen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest, waaruit blijkt dat zij wordt behandeld voor posttraumatische neurose ten gevolge van het overlijden van een kind. Zij heeft volgens het getuigschrift ook talrijke problemen aan haar nek die voor belangrijke hoofdpijn zorgt. Verzoekster stelt dat dit het bewijs is van het overlijden van haar kind en van

een post traumatische neurose. Daar zij de geboortedatum van haar kind kan meedelen, maar niet de overlijdensdatum blijkt dat zij een trauma heeft. Dit blijkt ook uit het gehoor p. 18, 19 en 26 (verklaringen i.v.m. de dood van Roman).

Verweerder stelt: *“Zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing en in het bijzonder uit de vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen, kan weinig geloof gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde problemen.*

Verzoekster legt thans een medisch attest voor waarin gesteld wordt dat zij behandeld wordt voor een posttraumatische stressstoornis ten gevolge het overlijden van haar zoon. Verweerder meent evenwel dat hieruit enkel zou kunnen worden afgeleid dat de kans bestaat dat er bij evocatie van de traumafactoren tijdens het interview onvolledigheden en/of mineure contradicties vastgesteld werden, doch geenszins de tegenstrijdige en vage verklaringen zoals terug te vinden in de bestreden beslissing inzake het niet verkrijgen van het Russische staatsburgerschap en inzake verzoeksters paspoort en de problemen met de politie. Minstens kon van verzoekster verwacht worden dat zij reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS melding maakte van haar posttraumatische stressstoornis en de daaraan verbonden geheugenproblemen. Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op het CGVS enkel melding van een eerdere depressie (gehoorverslag CGVS blz. 22) en het feit dat zij binnenkort wordt geopereerd aan de rug (gehoorverslag CGVS blz. 27). Zij maakte geen enkele melding van geheugenproblemen of PTSD.

Met betrekking tot het medische attest opgesteld door Dr. M. Sievenart dd. 2 maart 2011 wenst verweerder het volgende op te merken :

- (i) Het attest bevat slechts enkele regels en kan derhalve niet beschouwd worden als een uitgebreid psychiatrisch verslag.*
- (ii) Dit attest werd opgesteld enkel op aangeven van verzoekster en is mogelijks gebaseerd op één consult. Dit attest maakt in elk geval geen gewag van een duurzame therapeutische relatie.*
- (iii) Het attest geeft geen uitsluit over de ware oorzaak van het ziektebeeld.*

Gelet op bovenstaande opmerkingen meent verweerder dat het medische attest in kwestie de ongeloofwaardigheid van verzoekster asielrelaas niet kan herstellen. “

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift bijzonder summier is. Het haalt de feiten aan en buiten de neerlegging van een geneeskundig getuigschrift en de vermelding van een posttraumatische neurose, het overlijden van een kind en enkele summiere uittreksels uit het gehoor worden de middelen niet uitgewerkt en de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een stuk toe (stuk 3) meer bepaald een artikel van Sylvie Sarolea, “Quand la psychologie parle au droit”. Zij vermeldt in haar verzoekschrift echter niet op welke wijze dit stuk dienstig is om de gegrondheid van het beroep te beoordelen.

Wat het medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De Raad stelt de ernstige ziekte van verzoekster niet in vraag, maar kan uit het geneeskundig attest de oorzaak hiervan niet achterhalen. Het verlies van een kind kan traumatisch zijn los van de omstandigheden waarin dit verlies plaats had. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De Raad stelt vast dat het geneeskundig getuigschrift bijzonder summier is en dat er niet uit kan afgeleid worden op welke gronden de psychiater zijn besluiten baseert of welk effect de vastgestelde ziekte heeft op kan gehad hebben op het gehoor van verzoekster.

Het verzoekschrift stelt dat verzoekster zeer depressief is en geheugenproblemen heeft. Dit blijkt niet uit het neergelegde getuigschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekster op uitvoerige wijze gehoord werd en de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is. Buiten de vermelding van psychologische problemen doet verzoekster in haar verzoekschrift geen poging om deze motieven te weerleggen. De beslissing stelt onder meer vast dat de

verklaringen van verzoekster met betrekking tot de pogingen om het Russisch of Armeens staatsburgerschap te bekomen bijzonder summier zijn, niet overtuigen en het vermoeden doet rijzen dat verzoekster en/of haar man geldige identiteits- en/of verblijfsdocumenten beschikten. Verzoekster verklaart ook dat haar kinderen naar school gingen en de jongere kinderen over een geboortekte beschikten, maar dat die door de politie meegenomen werden. Verzoekster legt geen enkel document neer ter staving van haar identiteit, die van haar kinderen of haar asielrelaas. Ook het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat haar echtgenoot naar een ziekenhuis in Rostov gebracht werd en zij bij het Commissariaat-generaal verklaart dat zij niet weet naar welk ziekenhuis hij gebracht werd ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Het feit dat zij noch tijdens haar verblijf in Malinovka noch tijdens haar verblijf in België enige poging ondernam om naar haar man te informeren ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Ook de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar reisweg -zoals gesteld in de bestreden beslissing – overtuigen niet. Ter zitting stelt verzoekster dat zij niets weet over haar reisweg, dat zij geen identiteitsdocumenten heeft en dat zij noch in Rusland noch in België pogingen ondernam om te weten waar haar echtgenoot zich bevindt.

Het neergelegde geneeskundig getuigschrift en de aangehaalde psychologische problemen zijn geen voldoende verklaring voor de vaagheid van de verklaringen van verzoekster.

Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Voor veel van de geïnterviewde uit het onderzoek was de datum en de dag van de week geen centraal detail, maar in bepaalde asielrelazen was dit wel het geval. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokken het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 - 137).

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS